

Φίλτατε κύριε 'Αρσένη,

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐφέτος ἐσκόπευον νὰ μὴ δημοσιεύσω τι εἰς Περιοδικὰ ἢ 'Ημερολόγια. 'Αλλ' ἀφοῦ ἐπιμένετε νομίζοντες ὅτι καὶ τὰ ποιήματά μου ὑὰ χρησιμεύσουν ὡς κόσμος τοῦ ἀξιολόγου ὑμῶν ἔργου, παραβαίνω τὸν ὄρκον μου, καὶ πέμπω ὑμῖν τέσσαρα ἀσμάτια ἐξ ἀνεκδότου καθ' ὀλοκληρίαν συλλογῆς μου.

Μεθ' ἀπάσης ὑπολήψεως ὅπως ὑμέτερος

ΑΡΙΣΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

'Εν 'Αθήναις, 23 Νοεμβρίου 1885.

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς 'Ασματίων)

Α'.

Ηπλωσες πρὸς με μαλακὰ κλωνία,
ἐζήτησες ἀγάπην φλογεράν,
σ' ἐνηγκαλίσθην ἐν φιλοστοργίᾳ,
καὶ σκέπην σοὶ παρεῖξα δροσεράν.

Κι' ἀνέθαλες, καθὼς φυτὸν ἀκμαῖον·
μ' ἐστόλιζες μὲ ἀνθη τρυφερά,
κ' ἐγὼ τὰ μῦρα τούτων ἀναπνέων,
ἐν μέθῃ διεδίωκν καὶ χαρᾶ.

Τὰ τρυφερά κλωνία αφηηδῶς
μὲ σφίγγουσι, μὲ πνίγουσιν ἀγρίως,
ὡς ὄφρα σπειρώσεις δολεραί.
Κ' ἐκ τῶν ἀδρῶν, μαγευτικῶν χειλέων
τῶν εὐωδιαζόντων σου ἀνθέων,
ἐξέρχονται πνοαὶ φαρμακεραί.

Β'

Οὐδὲν πρὸς χάριν σου δὲν ἔχω δώσει;
καὶ οἱ ὥρατοι χρόνοι τῆς ζωῆς μου,
ἢ ἀτελεύτητος συγκίνησίς μου,
τοσαύτη ἀγωνία, πόνοι τόσοι;

Ὅταν ὁ ἔρωσ, ἄχ! σ' ἐνεθουσία,
εἰς πᾶσαν ἐνδειξίν συνεκινεῖσο,
πρὸς πᾶσαν πράξιν μου εὐγνώμων ἦσο,
καὶ τὰ ἐλάχιστα ἦσαν θυσία!

"Ω, έννοῶ! ἐσβέσθη ἡ ἀγία,
 γλυκεῖτα φλῶξ, ἥτις σ' ἀνεζωπύρει,
 καὶ ἦδη σὲ κρατεῖ ἀναλγησία.
 "Ὅταν ὁ ἔρωσ παύσῃ, παρασύρει
 κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν εὐγνωμοσύνην
 εἰς τὴν ψυχρὰν, νεκρὰν τῆς λήθης δίνην.

Γ'.

« Ἔως στὸ μνημαί ναί, ἔως στὸ μνημαί »
 ἐψέλλιζες μετὰ θερμῶν δακρύων
 κ' ἐγὼ ἐξ εὐτυχίας ἐφρικίων,
 καὶ ἀνησυχουν στὸ βαρὺ σου ῥῆμα.

Τὸ μέγεθος τοῦ πάθους σου μ' ἐπτόει,
 καὶ ἔτρεμεν ἡ εὐπίστος ψυχὴ μου
 περὶ τοῦ βίου σου τοῦ πολυτίμου,
 κ' ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς τῆς μετενόει.

Τί ἔγειναν αἱ διαβουκολήσεις;
 Ποῦ εἶν' οἱ ὄρκοι σου, αἱ συγκινήσεις;
 Κεῖται τὸ παρελθὸν ἐρημιωμένον,
 καὶ ἀντηχεῖ ἐπὶ τῶν συντριμμάτων
 γέλωσ πικρὸς τὴν σιωπὴν ταράττων!...
 εἶναι ὁ γέλωσ τῶν ἀπελπισμένων.

Δ'.

Πῶς μοῦ κατασυντρίβεις τὴν καρδίαν!
 ἀλλ' ἡ ζωὴ σφριγᾷ εἰς πᾶν τῆς τμήμα,
 κ' ἐνῶ σκληρὰς ἐδύνης εἶναι θῦμα,
 αἰσθάνεται πρὸς σὲ θερμὴν λατρείαν.

Σὲ ἀγαπῶ, δι' ὅσην εὐτυχίαν
 ἀπήλαυσα στὸ ἀγαπῶν σου στήθος,
 διὰ τῶν συγκινήσεων τὸ πλήθος,
 διὰ τὴν ἔκστασιν τὴν οὐρανίαν!

Σὲ ἀγαπῶ, διότι σ' ἐνοοῦσα
 μεθύουσαν εἰς τὸ περίπτυσμά μου,
 ἐκπνέουσαν εἰς τὰ φιλήματά μου!
 Σὲ ἀγαπῶ! πᾶν ὅ,τι ἐποθοῦσα
 μοῦ ἔδωκες μετὰ γλυκῶν ἀγῶνα.
 Σὲ ἀγαπῶ στὸν ἅπαντα αἰῶνα.